Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 5 december 2024*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Förfarande för europeiskt betalningsföreläggande – Förordning (EG) nr 1896/2006 – Europeiskt betalningsföreläggande som förklarats verkställbart – Delgivning av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur – Förordning (EG) nr 1393/2007 – Giltig delgivning har ej skett, vilket konstateras i samband med verkställandet av ett betalningsföreläggande – Nationell lagstiftning i vilken det föreskrivs ett rättsmedel som gör det möjligt för svaranden att ansöka om upphävande av ett europeiskt betalningsföreläggande – Rättsliga följder – Den domstol som ska pröva ansökan är skyldig att ogiltigförklara det europeiska betalningsföreläggandet”

I mål C-389/23,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Amtsgericht Wedding (Distriktsdomstolen i Berlin-Wedding, Tyskland) genom beslut av den 19 maj 2023, som inkom till domstolen den 27 juni 2023, i målet

Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH

mot

Oranzherii Gimel II EOOD,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden på första avdelningen F. Biltgen (referent), tillika tillförordnad ordförande på andra avdelningen, ordföranden på femte avdelningen M.L. Arastey Sahún, samt domaren J. Passer,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

* Rättegångsspråk: tyska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH, genom W. Kreuzer och F. Sturm, Rechtsanwälte,

– Oranzherii Gimel II EOOD, genom W. Hoffmann, Rechtsanwalt,

– Europeiska kommissionen, genom S. Noë och J. Vondung, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, 2006, s. 1) och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 2007, s. 79).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH, ett bolag med begränsat ansvar etablerat i Tyskland, och Oranzherii Gimel II EOOD (nedan kallat Oranzherii), ett enmansbolag med begränsat ansvar etablerat i Bulgarien. Målet rör verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Förordning nr 1896/2006

3 I skälen 9, 10, 24 och 26 i förordning nr 1896/2006 anges följande:

”(9) Syftet med denna förordning är att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna i samband med tvister i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande, samt att möjliggöra fri rörlighet för europeiska betalningsföreläggande i alla medlemsstater genom att fastställa miniminormer som, om de uppfylls, onödiggör alla mellanliggande förfaranden i verkställighetsmedlemsstaten före erkännande och verkställighet.

(10) Det förfarande som införs genom denna förordning bör utgöra ett kompletterande och valfritt medel för sökanden, som behåller rätten att använda sig av förfaranden enligt nationell lagstiftning. Förordningen varken ersätter eller harmoniserar därför de befintliga mekanismerna enligt nationell lagstiftning för indrivning av obestridda fordringar.

…

(24) Ett bestridande som har lämnats in inom tidsfristen bör leda till att det europeiska förfarandet för betalningsföreläggande avslutas och att ärendet automatiskt övergår till ett ordinarie civilrättsligt förfarande, om inte sökanden uttryckligen har begärt att förfarandet i så fall skall avslutas. Med avseende på tillämpningen av denna förordning bör begreppet ’ordinarie civilrättsligt förfarande’ inte nödvändigtvis tolkas enligt nationell lagstiftning.

…

(26) Domstolsavgifter enligt artikel 25 bör inte omfatta till exempel advokatarvoden eller kostnader för delgivning av handlingar genom annat organ än domstol.”

4 I artikel 1 i förordningen föreskrivs följande:

”1. Syftet med denna förordning är att

a) förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande,

och

b) möjliggöra fri rörlighet för europeiska betalningsförelägganden i alla medlemsstater genom att det fastställs miniminormer som, om de uppfylls, onödiggör alla mellanliggande förfaranden i verkställighetsmedlemsstaten före erkännande och verkställighet.

2. Denna förordning skall inte hindra en sökande från att driva in en sådan fordran som avses i artikel 4 genom att använda något annat förfarande som finns tillgängligt enligt lagstiftningen i en medlemsstat eller enligt gemenskapsrätten.”

5 Artikel 12 i förordningen har rubriken ”Utfärdande av ett europeiskt betalningsföreläggande”. I punkterna 3 och 5 föreskrivs följande:

”3. I det europeiska betalningsföreläggandet skall svaranden upplysas om sina möjligheter

a) att till sökanden betala det belopp som anges i föreläggandet,

eller

b) att bestrida betalningsföreläggandet genom att till ursprungsdomstolen lämna in ett bestridande, som skall avsändas inom 30 dagar efter det att han delgivits föreläggandet.

…

5. Domstolen skall se till att svaranden delges föreläggandet i överensstämmelse med nationell lagstiftning på ett sätt som uppfyller minimikraven i artiklarna 13, 14 och 15.”

6 I artikel 13 i förordningen, med rubriken ”Delgivning med bevis på att svaranden mottagit handlingen”, föreskrivs följande:

”Ett europeiskt betalningsföreläggande får delges svaranden, i enlighet med nationell lagstiftning i den stat där delgivning skall verkställas, på ett av följande sätt:

a) Personlig delgivning genom att svaranden undertecknar ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet.

b) Personlig delgivning genom att den behöriga person som delgivit handlingen undertecknar ett dokument där det anges att svaranden tagit emot den eller utan stöd i lagen vägrat att ta emot den, samt datum för detta.

c) Delgivning per post genom att svaranden undertecknar och skickar tillbaka ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet.

d) Delgivning på elektronisk väg, t.ex. fax eller e-post, där svaranden undertecknar och skickar tillbaka ett mottagningsbevis med angivande av datum för mottagandet.”

7 I artikel 14 i förordning nr 1896/2006 med rubriken ”Delgivning utan bevis på att svaranden mottagit handlingen”, föreskrivs följande:

”1. Ett europeiskt betalningsföreläggande får även delges svaranden, i enlighet med nationell lagstiftning i den stat där delgivning skall verkställas, på ett av följande sätt:

a) Personlig delgivning på svarandens personliga adress till personer som bor i samma hushåll som svaranden eller är anställda där.

b) Personlig delgivning i svarandens företagslokaler till personer som är anställda av svaranden, i de fall där svaranden är egenföretagare och i de fall svaranden är en juridisk person.

c) Föreläggandet läggs i svarandens brevlåda.

d) Föreläggandet deponeras på ett postkontor eller hos behöriga myndigheter och en skriftlig underrättelse om att så har skett lämnas i svarandens brevlåda, om den skriftliga underrättelsen klart och tydligt anger att det rör sig om en domstolshandling eller att den har den rättsverkan att delgivning anses ha skett och att tidsfrister har börjat löpa.

e) Delgivning per post utan intyg enligt punkt 3, när svaranden har sin adress i ursprungsmedlemsstaten.

f) Delgivning på elektronisk väg med automatisk sändningsbekräftelse, under förutsättning att svaranden i förväg uttryckligen har godkänt detta delgivningssätt.

2. Vid tillämpning av denna förordning skall delgivning enligt punkt 1 inte vara tillåten om svarandens adress inte med säkerhet är känd.

3. Delgivning enligt punkt 1 a, b, c och d skall intygas genom

a) ett dokument, undertecknat av den behöriga person som delgivit handlingen, där det anges

i) vilket sätt som använts för delgivning,
ii) datum för delgivningen,

och
iii) när föreläggandet delgivits någon annan person än svaranden, namnet på denne och i vilket förhållande denne står till svaranden,

eller

b) ett mottagningsbevis från den delgivna personen i fall som avses i punkt 1 a och b.”

8 I artikel 15 i förordningen, med rubriken ”Delgivning med ett ombud”, föreskrivs följande:

”Delgivning i enlighet med artiklarna 13 eller 14 får också ske med svarandens ombud.”

9 I artikel 16 i förordningen, med rubriken ”Bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet”, föreskrivs följande:

”1. Svaranden kan lämna in ett bestridande av det europeiska betalningsföreläggandet vid ursprungsdomstolen genom att använda standardformulär F, som återges i bilaga VI och som denne skall erhålla samtidigt med det europeiska betalningsföreläggandet.

2. Bestridandet skall sändas inom 30 dagar från det att svaranden delgivits föreläggandet.

…”

10 I artikel 18 i samma förordning, med rubriken ”Verkställbarhet”, föreskrivs följande:

”1. Om inget bestridande har inkommit till ursprungsdomstolen inom den tidsgräns som fastställs i artikel 16.2, och med beaktande av skälig tid för bestridandet att komma fram, skall ursprungsdomstolen med användning av standardformulär G, som återges i bilaga VII, utan dröjsmål förklara det europeiska betalningsföreläggandet verkställbart. Domstolen skall kontrollera delgivningsdatumet.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 skall de formella förutsättningarna för verkställbarhet regleras av lagstiftningen i ursprungsmedlemsstaten.

3. Domstolen skall skicka det verkställbara europeiska betalningsföreläggandet till sökanden.”

11 I artikel 26 i förordning nr 1896/2006, med rubriken ”Förhållande till nationell processlagstiftning”, föreskrivs följande:

”Alla processrättsliga frågor som inte tas upp särskilt i denna förordning skall regleras enligt nationell lagstiftning.”

12 I artikel 27 i förordningen föreskrivs följande:

”Denna förordning skall inte påverka tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 av den 29 maj 2000 om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur [(EGT L 160, 2000, s. 37)].”

Förordning nr 1393/2007

13 I artikel 1.1 i förordning nr 1393/2007 föreskrivs följande:

”Denna förordning ska tillämpas i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur då en rättegångshandling eller en annan handling ska sändas från en medlemsstat till en annan för delgivning. Den ska i synnerhet inte tillämpas på skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor eller på statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av statens myndighet (*acta jure imperii*).”

14 Artikel 7 i denna förordning har rubriken ”Delgivning av handlingar”. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs följande:

”Det mottagande organet ska delge eller låta delge handlingen, antingen enligt lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten eller på ett särskilt sätt som begärts av det sändande organet, såvida inte detta delgivningssätt är oförenligt med lagstiftningen i den medlemsstaten.”

15 I artikel 8 i samma förordning, med rubriken ”Vägran att ta emot en handling”, föreskrivs följande:

”1. Det mottagande organet ska med användande av standardformuläret i bilaga II upplysa adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges, antingen vid delgivningstillfället eller genom att inom en vecka återsända handlingen till det mottagande organet, om den inte är avfattad på eller åtföljd av en översättning till något av följande språk:

a) ett språk som adressaten förstår, eller

b) den mottagande medlemsstatens officiella språk eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där delgivningen ska ske.

2. Om det mottagande organet underrättas om att adressaten vägrar att ta emot handlingen enligt punkt 1, ska det omedelbart underrätta det sändande organet med användande av det intyg som avses i artikel 10 och återsända framställningen och de handlingar av vilka en översättning begärs.

3. Om adressaten vägrar att ta emot en handling enligt punkt 1, kan delgivningen ske genom att adressaten tillsammans med handlingen delges en översättning av denna till något av de språk som avses i punkt 1. I det fallet ska dagen för delgivning av handlingen vara den dag då handlingen och översättningen delges i enlighet med lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten. Om en handling enligt medlemsstatens lagstiftning ska delges inom en viss period, bör emellertid den dag som ska beaktas med avseende på den sökande vara den dag då den ursprungliga handlingen delgavs, i enlighet med artikel 9.2.

…”

Tysk rätt

16 1092a § Zivilprozessordnung (civilprocesslagen) (nedan kallad ZPO), med rubriken ”Rättsmedel vid utebliven eller felaktig delgivning av det europeiska betalningsföreläggandet”, har följande lydelse:

”1) Svaranden kan ansöka om upphävande av det europeiska betalningsföreläggandet, om betalningsföreläggandet

1. inte har delgetts, eller

2. har delgetts på ett sätt som inte uppfyller kraven i artiklarna 13–15 i förordning [nr 1896/2006].

Ansökan ska ges in inom en månad räknat från det att svaranden fick eller kunde ha fått kännedom om att det europeiska betalningsföreläggandet utfärdats eller om att delgivning inte skett. Om domstolen bifaller ansökan på grundval av något av de skäl som nämns i första meningen ska det europeiska betalningsföreläggandet ogiltigförklaras.

2) Om domstolen vid tidpunkten för ansökan enligt stycke 1 första meningen redan har förklarat det europeiska betalningsföreläggandet verkställbart i enlighet med artikel 18 i förordning [nr 1896/2006] och nu bifaller ansökan, ska den avvisa verkställigheten av betalningsföreläggandet. Stycke 1 tredje meningen gäller i tillämpliga delar

3) Frågan ska avgöras genom beslut. Beslutet kan inte överklagas. 1092 § styckena 2–4 gäller i tillämpliga delar.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

17 På ansökan av Bulgarfrukt, utfärdade Amtsgericht Wedding (Distriktsdomstolen i Berlin-Wedding, Tyskland), som är den hänskjutande domstolen, den 4 januari 2019 ett europeiskt betalningsföreläggande mot Oranzherii.

18 Det bulgariska mottagande organet intygade att betalningsföreläggandet hade delgetts den 26 juli 2019, i enlighet med förordning nr 1393/2007. Det angavs emellertid inte i intyget vilket delgivningssätt som hade använts, förutom att det däri på bulgariska angavs att ”[p]ersonen har lämnat adressen och denna persons [aktuella] adress är inte registrerad i registret. Besluten … ska anses ha delgetts lagenligt.”

19 Den 24 april 2020, då den hänskjutande domstolen antog att delgivning hade skett på ett giltigt sätt, förklarade nämnda domstol det europeiska betalningsföreläggandet verkställbart i enlighet med artikel 18.1 i förordning nr 1896/2006.

20 Genom fax av den 1 mars 2021 bestred Oranzherii det europeiska betalningsföreläggandet och gjorde gällande att det för första gången hade fått kännedom om betalningsföreläggandet den 24 februari 2021, i samband med verkställighetsåtgärder.

21 Efter det att den hänskjutande domstolen hade informerat nämnda bolag om de rättsmedel som stod till dess förfogande, ingav bolaget genom inlaga av den 25 mars 2021 ett överklagande enligt 1092a § ZPO.

22 Vad gäller detta rättsmedel, som föreskrivs i 1092a § ZPO, mot ett europeiskt betalningsföreläggande, hyser den hänskjutande domstolen till att börja med tvivel om huruvida 1092a § är förenlig med unionsrätten.

23 Den tyska lagstiftningen är nämligen – då den ålägger den domstol som har att pröva överklagandet att upphäva ett europeiskt betalningsföreläggande som inte har delgetts eller inte har delgetts på ett giltigt sätt – strängare än de principer som följer av domen av den 4 september 2014, eco cosmetics och Raiffeisenbank St Georgen (C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144), enligt vilken en sådan situation bör leda till att verkställighetsförklaringen av ett sådant europeiskt betalningsföreläggande blir ogiltig.

24 För det första anser den hänskjutande domstolen i detta avseende att 1092a § stycke 1 ZPO strider mot bestämmelserna i artiklarna 16 och 17 i förordning nr 1896/2006, eftersom den i förväg ger tillgång till ett rättsmedel, trots att fristen för att bestrida ett sådant europeiskt betalningsföreläggande ännu inte har börjat löpa.

25 För det andra, om svaranden av en tillfällighet fått kännedom om att ett europeiskt betalningsföreläggande utfärdats gentemot svaranden och denne överklagar med stöd av 1092a § ZPO, ska den domstol som har att pröva överklagandet avsluta det aktuella förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande i stället för att besluta om en ny delgivning som medför de rättsliga följder som avses i artiklarna 16 och 17 i förordning nr 1896/2006.

26 För det tredje skulle det rättsmedel som föreskrivs i 1092a § ZPO kunna hindra nämnda förordnings ändamålsenliga verkan, vilken syftar till att säkerställa att den inre marknaden fungerar väl genom att undanröja sådant som hindrar civilrättsliga förfaranden från att fungera väl, i den mån som sökanden skulle föredra att inte använda sig av förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande med hänsyn till risken för att ett överklagande enligt 1092a § ZPO skulle kunna utgöra hinder för det europeiska betalningsföreläggande som sökanden erhållit.

27 För det fjärde ska den princip som följer av domen av den 2 mars 2017, Henderson (C-354/15, EU:C:2017:157) – enligt vilken underlåtenhet att översända ett formulär som föreskrivs i förordning nr 1393/2007 inte medför att hela den berörda delgivningen blir ogiltig, men kräver att den domstol vid vilken talan väckts i efterhand avhjälper en sådan underlåtenhet – även gälla i det förfarande för europeiskt betalningsföreläggande som inrättats genom förordning nr 1896/2006 (dom av den 6 september 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675).

28 För det femte talar slutligen även den omständigheten att det i artikel 12.5 och 12.6 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1784 av den 25 november 2020 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) (EUT L 405, 2020, s. 40) numera föreskrivs bestämmelser om möjligheten att avhjälpa brister i samband med delgivningen, utan att dessa brister medför att delgivningen i sin helhet blir ogiltig, för detta.

29 Den hänskjutande domstolen vill vidare få klarhet i huruvida den domstol som har att pröva överklagandet, när den bifaller ett överklagande enligt artikel 1092a § ZPO – trots att den redan har förklarat ett europeiskt betalningsföreläggande verkställbart –, även är skyldig att enligt 1092a § ZPO avvisa verkställigheten av detta betalningsföreläggande, vilket skulle få till följd att verkställigheten varaktigt hindras trots att det, i de fall då en verkställighetsförklaring av ett europeiskt betalningsföreläggande endast är ogiltig, är tänkbart att det europeiska betalningsföreläggandet blir verkställbart efter en ny giltig delgivning.

30 Slutligen vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida en svarande med giltig verkan kan bestrida ett befintligt betalningsföreläggande innan detta har delgetts svaranden på ett giltigt sätt, eftersom EU-domstolen, i punkt 49 i domen av den 4 september 2014, eco cosmetics och Raiffeisenbank St. Georgen (C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144), slog fast att det under sådana omständigheter inte är möjligt att tillämpa det förfarande för bestridande som föreskrivs i artiklarna 16 och 17 i förordning nr 1896/2006.

31 Den hänskjutande domstolen har dessutom preciserat att den, för det fall den skulle vara skyldig att företa en ny delgivning i enlighet med de minimikrav som föreskrivs i förordningen, kommer att informera svaranden om att denne som en försiktighetsåtgärd bör lämna in ett nytt bestridande. Frågan huruvida en svarande har möjlighet att effektivt försvara sig mot ett europeiskt betalningsföreläggande kan emellertid inte vara beroende av en slumpmässig omständighet som beror på den berörda domstolens goda vilja.

32 Mot denna bakgrund beslutade Amtsgericht Wedding (Distriktsdomstolen i Berlin-Wedding) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska [förordning nr 1393/2007] och [förordning nr 1896/2006] tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken domstolen ska ogiltigförklara ett europeiskt betalningsföreläggande inom ramen för ett bestridande, om det inte har delgetts svaranden eller om det inte har delgetts på ett giltigt sätt?

2) Om den första tolkningsfrågan ska besvaras jakande: Ska ovanstående förordningar tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken verkställighet av ett europeiskt betalningsföreläggande ska avvisas, om betalningsföreläggandet inte har delgetts svaranden eller inte har delgetts på ett giltigt sätt?

3) Om den första tolkningsfrågan ska besvaras jakande: Ska förordning nr 1896/2006 tolkas så, att en svarande, som har kännedom om att ett europeiskt betalningsföreläggande har utfärdats, men ännu inte har delgetts detta betalningsföreläggande eller inte har delgetts detta på ett giltigt sätt, ännu inte kan bestrida detta med giltig verkan?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

33 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida bestämmelserna i förordning nr 1896/2006, jämförda med bestämmelserna i förordning nr 1393/2007 ska tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken den domstol som har att pröva ett överklagande av ett europeiskt betalningsföreläggande är skyldig att ogiltigförklara detta när betalningsföreläggandet inte har delgetts svaranden eller inte har delgetts i enlighet med minimikraven i artiklarna 13–15 i förordning nr 1896/2006.

34 För det första framgår det av skäl 9 och artikel 1.1 a i förordning nr 1896/2006 att syftet med denna förordning är att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna för förfaranden i gränsöverskridande fall som rör obestridda penningfordringar genom att införa ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande (dom av den 15 september 2022, Uniqa Versicherungen, C-18/21, EU:C:2022:682, punkt 20).

35 Detta förenklade och enhetliga förfarande är inte kontradiktoriskt. Svaranden känner nämligen inte till att ett europeiskt betalningsföreläggande har utfärdas förrän detta delgetts svaranden. Det är först vid denna tidpunkt som svaranden, såsom framgår av artikel 12.3 i förordning nr 1896/2006, underrättas om sin möjlighet att antingen betala sökanden det belopp som anges i föreläggandet, eller bestrida detsamma vid ursprungsdomstolen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 september 2022, Uniqa Versicherungen, C-18/21, EU:C:2022:682, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

36 Denna möjlighet att bestrida betalningsföreläggandet är ämnad att kompensera för att det system som införts genom förordning nr 1896/2006 saknar krav på att svaranden ska delta i förfarandet för det europeiska betalningsföreläggandet, genom att vederbörande tillåts bestrida fordran efter det att det europeiska betalningsföreläggandet utfärdats (dom av den 22 oktober 2015, Thomas Cook Belgium, C-245/14, EU:C:2015:715, punkt 28, och dom av den 15 september 2022, Uniqa Versicherungen, C-18/21, EU:C:2022:682, punkt 24 och där angiven rättspraxis).

37 Ett sådant bestridande får till följd att förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande avslutas och att tvisten automatiskt överförs till ett ordinarie förfarande, oavsett om det rör sig om det europeiska småmålsförfarande som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 861/2007 av den 11 juli 2007 om inrättande av ett europeiskt småmålsförfarande (EUT L 199, 2007, s. 1) eller något annat lämpligt nationellt civilrättsligt förfarande, såvida inte sökanden uttryckligen har begärt att förfarandet ska avslutas vid ett bestridande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 juni 2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, punkt 31, och dom av den 15 september 2022, Uniqa Versicherungen, C-18/21, EU:C:2022:682, punkt 23).

38 För det andra ska det erinras om att alla europeiska betalningsförelägganden som omfattas av förordning nr 1896/2006 ska vara föremål för en delgivning som uppfyller minimikraven i artiklarna 13–15 i förordningen. Iakttas inte minimikraven rubbas balansen mellan, å ena sidan, de tids- och effektivitetsmål som eftersträvas i förordningen och, å andra sidan, målet att rätten till försvar ska respekteras, vilket även eftersträvas i förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 september 2014, eco cosmetics och Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144, punkt 37).

39 Domstolen har i detta avseende slagit fast att om någon delgivning som uppfyller nämnda minimikrav inte har skett, börjar inte bestridandefristen att löpa, vilket innebär att giltigheten av de förfaranden som är beroende av utgången av den fristen, däribland verkställighetsförklaringen i artikel 18 i förordning nr 1896/2006, ifrågasätts även om de redan har inletts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 september 2014, eco cosmetics och Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144, punkt 43).

40 För det tredje framgår det av artikel 1.1 b i förordning nr 1896/2006, jämförd med skäl 9 i förordningen, att denna förordning motsvarar ”miniminormer” som fastställts för att möjliggöra fri rörlighet för europeiska betalningsförelägganden. Genom denna förordning införs ett enhetligt system för indrivning, som garanterar lika villkor för borgenärer och gäldenärer i hela Europeiska unionen, samtidigt som alla processrättsliga frågor som inte uttryckligen tas upp i förordningen ska regleras enligt medlemsstaternas nationella processrätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 juni 2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, punkt 28, och dom av den 15 september 2022, Uniqa Versicherungen, C-18/21, EU:C:2022:682, punkt 28 och där angiven rättspraxis).

41 Eftersom förordning nr 1896/2006 inte anger vilka eventuella rättsmedel som svaranden kan använda sig av när det först efter verkställighetsförklaringen av ett europeiskt betalningsföreläggande visar sig att föreläggandet inte har delgetts eller inte har delgetts på ett sätt som uppfyller de minimikrav som anges i artiklarna 13–15 i förordningen, ska de processrättsliga frågorna i enlighet med artikel 26 i förordningen fortsatt regleras av nationell lagstiftning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 september 2014, eco cosmetics och Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144, punkt 46 och 47).

42 För det fjärde, vad gäller de frågor om delgivning av ett europeiskt betalningsföreläggande som inte avgörs i förordning nr 1896/2006, framgår det av domstolens praxis att dessa i förekommande fall ska avgöras enligt förordning nr 1393/2007, eftersom det i artikel 27 i förordning nr 1896/2006 föreskrivs att denna förordning inte ska påverka tillämpningen av förordning nr 1348/2000 och den sistnämnda förordningen har upphävts och ersatts av förordning nr 1393/2007, i vilken det i artikel 25.2 anges att hänvisningar till förordning nr 1348/2000 ska anses utgöra hänvisningar till förordning nr 1393/2007 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, punkterna 39 och 40).

43 I artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 föreskrivs att adressaten har rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges, om denna inte är avfattad på eller åtföljd av en översättning till ett språk som denne anses förstå (dom av den 2 mars 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 49).

44 Det är nämligen viktigt att inte enbart säkerställa att en handlings adressat faktiskt erhåller denna handling, utan även att denna person har möjlighet att få kännedom om samt verkligen förstå den fulla innebörden och räckvidden av den talan som förs mot personen utomlands, så att vederbörande på ett effektivt sätt kan förbereda sitt försvar och göra sin rätt gällande i ursprungsmedlemsstaten (dom av den 6 september 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

45 För att den i artikel 8.1 i förordning nr 1393/2007 föreskrivna rätten att vägra att ta emot delgivning ska kunna utövas på ett ändamålsenligt sätt, krävs dock att adressaten i vederbörlig ordning har underrättats om denna rättighet genom standardformuläret i bilaga II till förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 mars 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, punkterna 53 och 54).

46 Domstolen drog härav slutsatsen att det organ som ansvarar för delgivningen är skyldig att, under alla omständigheter och utan att ha något utrymme för skönsmässig bedömning, upplysa adressaten om dennes rätt att vägra att ta emot handlingen, och organet ska för detta ändamål systematiskt använda sig av standardformuläret (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, punkt 38 och där angiven rättspraxis).

47 Om en handling delges adressaten utan att nämnda formulär bifogas handlingen, ska det mottagande organet avhjälpa denna brist genom att omedelbart upplysa adressaten om dennes rätt att vägra att ta emot handlingen, genom att överlämna standardformuläret till adressaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 september 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

48 Domstolen har slagit fast att underlåtenheten att bifoga standardformuläret i bilaga II till förordning nr 1393/2007 inte kan medföra vare sig att den handling som ska delges blir ogiltig eller att delgivningsförfarandet blir det. En sådan följd skulle nämligen strida mot det syfte som eftersträvas med förordningen, vilket är att föreskriva ett sätt att direkt, snabbt och effektivt översända handlingar mellan medlemsstaterna i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (dom av den 6 september 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

49 En nationell lagstiftning kan således inte, utan att åsidosätta förordning nr 1393/2007, föreskriva att underlåtenhet att överlämna standardformuläret medför att delgivningen blir ogiltig (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 mars 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, punkt 62).

50 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som den hänskjutande domstolens frågor ska besvaras.

51 I förevarande fall framgår det av den hänskjutande domstolens konstateranden att det är uppenbart att det mottagande organets delgivning inte uppfyller minimikraven i artiklarna 13–15 i förordning nr 1896/2006, eftersom det var först när det aktuella europeiska betalningsföreläggandet verkställdes som svaranden fick kännedom om det.

52 Det framgår av den rättspraxis som det hänvisas till i punkterna 39 och 41 ovan dels att verkställighetsförklaringen av ett sådant europeiskt betalningsföreläggande ska anses vara ogiltig, dels att nationell lagstiftning reglerar de eventuella rättsmedel som svaranden förfogar över när det först efter verkställighetsförklaringen visar sig att betalningsföreläggandet inte har delgetts eller inte har delgetts på ett sätt som uppfyller minimikraven i artiklarna 13–15 i förordning nr 1896/2006.

53 I förevarande fall föreskrivs i tysk rätt, närmare bestämt i 1092a § ZPO, ett sådant rättsmedel. Den domstol som har att pröva överklagandet är inom ramen för detta rättsmedel skyldig att ogiltigförklara ett sådant europeiskt betalningsföreläggande.

54 Om ett europeiskt betalningsföreläggande inte har delgetts svaranden eller inte har delgetts på ett sätt som uppfyller minimikraven i artiklarna 13–15 i förordning nr 1896/2006, mottar svaranden inte de nödvändiga formulären, bland annat det formulär som innehåller det aktuella europeiska betalningsföreläggandet och det som upplyser svaranden om dennes rätt att bestrida betalningsföreläggandet. Svaranden underrättas således inte vederbörligen om det europeiska betalningsföreläggandet som utfärdats mot vederbörande eller om grunden för betalningsföreläggandet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 september 2014, eco cosmetics och Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144, punkt 41).

55 Härav följer att den omständigheten att delgivning av ett europeiskt betalningsföreläggande inte skett eller underlåtenhet att iaktta de minimikrav som fastställs i artiklarna 13–15 i förordning nr 1896/2006 ska skiljas från underlåtenhet att till adressaten av en handling som ska delges, överlämna standardformuläret i bilaga II till förordning nr 1393/2007, i vilket adressaten informeras om sin rätt att vägra att ta emot handlingen om den inte är avfattad på eller åtföljd av en översättning till ett språk som denne anses förstå.

56 Även om den brist som underlåtenhet att överlämna standardformuläret innebär, i enlighet med den rättspraxis som det hänvisas till i punkterna 47 och 48 ovan, omedelbart ska avhjälpas av det mottagande organet och inte kan medföra att delgivningen blir ogiltig, då det mål som eftersträvas med förordning nr 1393/2007 skulle äventyras, konstaterar domstolen att denna rättspraxis inte är tillämplig när den nationella domstolen ogiltigförklarar ett europeiskt betalningsföreläggande som inte har delgetts eller inte har delgetts i enlighet med minimikraven i artiklarna 13–15 i förordning nr 1896/2006, eftersom en sådan ogiltigförklaring är förenlig med den sistnämnda förordningens syften.

57 När den fordran som ligger till grund för ett europeiskt betalningsföreläggande bestrids, vilket uppenbarligen är fallet när svaranden invänder mot verkställigheten av ett europeiskt betalningsföreläggande vars delgivning är bristfällig, är nämligen det särskilda förfarande som regleras av förordning nr 1896/2006 inte längre tillämpligt, eftersom – såsom framgår av artikel 1.1 a i förordningen – förordningens mål att förenkla, påskynda och sänka kostnaderna endast är relevanta i fall som rör obestridda fordringar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 september 2014, eco cosmetics och Raiffeisenbank St Georgen, C-119/13 och C-120/13, EU:C:2014:2144, punkt 39, och dom av den 13 juni 2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, EU:C:2013:393, punkt 42).

58 Den omständigheten att svaranden får kännedom om ett förfarande för europeiskt betalningsföreläggande, vars delgivning är bristfällig, av en tillfällighet eller i samband med verkställigheten av det aktuella betalningsföreläggandet, liksom den tidpunkt då svaranden bestrider den fordran som är föremål för betalningsföreläggandet saknar i detta sammanhang betydelse eftersom överklagandet, såsom framgår av den rättspraxis som anges i punkt 39 ovan, med nödvändighet aktualiseras redan innan den frist för att lämna in ett bestridande som avses i artikel 16.2 i förordning nr 1896/2006 börjar löpa.

59 En avvägning mellan de mål som eftersträvas med förordning nr 1896/2006, det vill säga tids- och effektivitetsmålen, å ena sidan, och målet att rätten till försvar ska respekteras, å andra sidan, gör det dessutom möjligt att konstatera att det ankommer på sökanden att bära eventuella risker för utebliven delgivning eller delgivning som inte uppfyller minimikraven i artiklarna 13–15 i förordningen.

60 Såsom framgår av artikel 1.2 i förordning nr 1896/2006, enligt vilken förfarandet för europeiskt betalningsföreläggande ”… inte [skall] hindra en sökande från att driva in en … fordran … genom att använda något annat förfarande som finns tillgängligt enligt lagstiftningen i en medlemsstat eller enligt gemenskapsrätten”, är det europeiska betalningsföreläggandet ett fakultativt förfarande som inte ersätter andra befintliga förfaranden.

61 Det finns vidare inte någon bestämmelse i förordning nr 1896/2006 som principiellt hindrar att den berörda borgenären, för det fall att en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande avvisas, i förekommande fall gör gällande sin fordran inom ramen för ett nytt förfarande för europeiskt betalningsföreläggande.

62 Mot denna bakgrund ska den första frågan besvaras enligt följande. Bestämmelserna i förordning nr 1896/2006, jämförda med bestämmelserna i förordning nr 1393/2007 ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken den domstol som har att pröva ett överklagande av ett europeiskt betalningsföreläggande är skyldig att ogiltigförklara detta när betalningsföreläggandet inte har delgetts svaranden eller inte har delgetts i enlighet med minimikraven i artiklarna 13–15 i förordning nr 1896/2006.

Den andra och den tredje frågan

63 Med hänsyn till svaret på den första frågan är det inte nödvändigt att besvara den andra och den tredje frågan.

Rättegångskostnader

64 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande, jämförda med bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur

ska tolkas så,

att de inte utgör hinder för en nationell lagstiftning enligt vilken den domstol som har att pröva ett överklagande av ett europeiskt betalningsföreläggande är skyldig att ogiltigförklara detta när betalningsföreläggandet inte har delgetts svaranden eller inte har delgetts i enlighet med minimikraven i artiklarna 13–15 i förordning nr 1896/2006.

Underskrifter